
Όσα δεν τόλμησα να ονειρευτώ
ΘΕΩΝΗ ΜΠΡΙΛΗ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Όσα δεν τόλμησα να ονειρευτώ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεώνη Μπριλή
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ράνια Αμολοχίτη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Θεώνη Μπριλή
Copyright © 2016 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-81634-7-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ΘΕΩΝΗ ΜΠΡΙΛΗ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΤΟΛΜΗΣΑ ΝΑ ΟΝΕΙΡΕΥΤΩ

Εκδόσεις Έξη

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Τα σώματά μας θα χαθούν, θα σβήσουν,
από μας θα μείνη μέχρι της συντελείας των αιώνων αυτό το
“σε αγαπώ” που σου ψιθύρισα στις ώρες τις πιο κρυφές.
Νίκος Εγγονόπουλος

Μίλα μου ψιθυριστά, αν μου μιλάς για αγάπη.
Ουίλιαμ Σαίξπηρ

Αρκεί ένα λεπτό για να ερωτευθείς, μια ώρα για να συμπαθήσεις και μια μέρα για να αγαπήσεις. Όμως μια ολόκληρη ζωή δεν αρκεί για να ξεχάσεις.
Όσκαρ Ουάιλντ

Κι αν σ’ εκείνο το αύριο δεν υπάρχω,
αφού μ’ αγάπησες εδώ,
υπήρξα για λίγο αιώνια και παντού.
Σταύρος Σταύρου

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Αφιερωμένο στην αγάπη…

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Τι θα γίνει τελικά, θα έρθεις; Θα περάσουμε υπέροχα!»

Είναι το τρίτο επίμονο τηλεφώνημα της Μάρθας για σήμερα και το ίδιο πιεστικό με τα άλλα δύο που προηγήθηκαν εντός της ημέρας.

«Βρε Μάρθα, από το πρωί είμαι πνιγμένη στη δουλειά, ακόμα δεν έχω παραδώσει την αναφορά και έχω και εσένα να με πιέζεις», απαντώ αγχωμένη.

Κοιτάζω το ρολόι μου, είναι εφτά το απόγευμα. Δεν θα έπρεπε να βρίσκομαι εδώ τέτοια ώρα, είναι η τελευταία ημέρα πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων… Σε τρεις ημέρες έχουμε Χριστούγεννα. Βαδίζω ράθυμα προς το γραφείο του προϊσταμένου μου και κοιτάζω έξω από το μεγάλο παράθυρο την Κηφισίας που είναι μέσα στην κίνηση. Βρέχει καταρρακτωδώς και έχει ψοφόκρυο.

Η Αθήνα έχει βάλει τα γιορτινά της εδώ και ημέρες. Αμέτρητα χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια στολίζουν τους κεντρικούς δρόμους και φωτίζουν δυνατά για να μας βάλουν στο κλίμα των εορτών. Το πνεύμα των Χριστουγέννων με έχει εγκαταλείψει τα τελευταία χρόνια, αν το είχα ποτέ. Παρατηρώ τους ανθρώπους κάθε χρόνο τέτοια εποχή που ψωνίζουν με φρενίτιδα δώρα, μικρά και μεγάλα, και αναρωτιέμαι κάθε φορά αν έχουν αγαπήσει ποτέ στον ίδιο βαθμό με τον οποίο ψωνίζουν…

«Δεν υπάρχει πίεση, Θάλεια, πολύ απλά πατάς το ρημάδι το κουμπί, στέλνεις την αναφορά και ξεκουμπίζεσαι από εκεί μέσα! Δεν πρέπει να έχει μείνει άλλος άνθρωπος στην εταιρεία τέτοια ώρα!»

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Η ζωηρή φωνή του Αργύρη με βγάζει από τις βαριές, σαν τη βαρυχειμωνιά εκεί έξω, σκέψεις μου. Έχω σε ανοιχτή ακρόαση τη Μάρθα. Τίποτα πρωτότυπο για τη φύση της επικοινωνίας μας.

«Στις εννιά και μισή θα περάσουμε να σε πάρουμε από το σπίτι, να είσαι έτοιμη».

Δεν είναι επίμονος, όχι, απλούστατα μου ανακοινώνει την απόφασή τους σε ό,τι με αφορά.

«Αργύρη, έχει κίνηση, δεν θα προλάβω να ετοιμαστώ!»

Δυσανασχετώ βλέποντας το χαμό που γίνεται έξω, με τα πόδια είναι πολύ πιθανό πως θα φτάσω πιο γρήγορα σπίτι μου.

«Θάλεια, χάνεις χρόνο με το να μιλάς ακόμα στο τηλέφωνο και να ρεμβάζεις από το παράθυρο. Στη θέση σου θα μάζευα ήδη τα πράγματά μου. Τα λέμε στις εννιά και μισή», λέει και μου το κλείνει αφήνοντάς με μετέωρη και ξανά μόνη.

Όντως είμαι η μόνη που έχω απομείνει στο γραφείο. Έχω ξεμείνει για την ακρίβεια. Η αναφορά είναι έτοιμη εδώ και ώρες, όμως δεν ξέρω τι κάνω ακόμα εδώ. Από αργά το μεσημέρι όλοι οι συνάδελφοι την έκαναν με ελαφρά πηδηματάκια μοιράζοντας χαμόγελα και ευχές για Καλά Χριστούγεννα δεξιά και αριστερά. Ο προϊστάμενός μου, ο Φίλιππος, υπεύθυνος για την εταιρική κοινωνική ευθύνη της τράπεζας, έχει αναχωρήσει δεν θυμάμαι πόσες ώρες πριν, λέγοντάς μου πως μπορούσα να φύγω κι εγώ, αλλά να 'μαι ακόμα εδώ.

Ξεφυσώ τη συννεφιασμένη μου διάθεση και στέλνω την αναφορά, ενώ παράλληλα αρχίζω να μαζεύω τα πράγματά μου. Τακτοποιώ το γραφείο μου και σε λίγα λεπτά βρίσκομαι στην έξοδο του κτιρίου. Ο παγωμένος αέρας μου επιτίθεται κεφάτος. Κουμπώνω πεισματικά ακόμα καλύτερα το

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

μπουφάν μου και βαδίζω πιο γρήγορα προς το αυτοκίνητο.

Σαράντα πέντε λεπτά αργότερα μετά από ένα έντονο κυκλοφοριακό κομφούζιο φτάνω στο σπίτι μου, στο Μαρούσι. Ζω σε αυτό το σπίτι εδώ και τρία χρόνια, ένα μικρό και συμμαζεμένο δυάρι σε μια ήσυχη σχετικά γειτονιά, στο ρετιρέ μιας καινούριας πολυκατοικίας. Τα ίδια ακριβώς χρόνια που είμαι και στη θέση που έχω στην τράπεζα. Η δουλειά έφερε την αλλαγή κατοικίας και από την ασφυκτικά μικρή και μουντή γκαρσονιέρα των φοιτητικών μου χρόνων στο Αιγάλεω βρέθηκα σε αυτό το σπίτι, που μου έκλεισε το μάτι όταν το είδα και του το έκλεισα και εγώ. Μόλις είχα τελειώσει το μεταπτυχιακό μου στη Διοίκηση Επιχειρήσεων και την πρακτική μου άσκηση στα κεντρικά της τράπεζας σε άλλο τμήμα.

Η θέση που έχω σήμερα ήταν κενή ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε, μια θέση που μου ήρθε σαν μάννα εξ ουρανού. Οι συστάσεις μου ήταν πολύ καλές και ο Φίλιππος, που με είχε συναντήσει αρκετές φορές στον κάτω όροφο, δεν έχασε την ευκαιρία. Έτσι, περνώντας από συνεντεύξεις και συνεντεύξεις, κατέληξα στο πλάι του, προσωπική του βοηθός. Ευτυχώς την ψυχή μού την έβγαλε μόνο τους πρώτους τρεις μήνες, που με κράταγε ως αργά το βράδυ στο γραφείο. Πήγαινε το κατσάδιασμα σύννεφο για κάθε λάθος μου, πολλές φορές ακόμα και προληπτικά, για πιθανό λάθος… και αφού είδε πως αντέχω την πίεση και πως τα λάθη μου, μηδαμινά σχεδόν, δεν επαναλαμβάνονταν, εμφάνισε σταδιακά τον πραγματικό του χαρακτήρα.

Σύντομα από κύριος Αλεξιάδης έγινε Φίλιππος, κατόπιν δικής του παρότρυνσης και μόνο όταν τα πάνω κλιμάκια δεν ήταν παρόντα. Άλλωστε, η διαφορά της ηλικίας μας το επιτρέπει, εγώ είκοσι οχτώ και εκείνος τριάντα πέντε. Ύστερα από έξι μήνες αγαστής επαγγελματικής συ-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

νεργασίας, βγαίναμε για κανένα ποτό, αραιά και πού μετά τη δουλειά και σήμερα περήφανα τον θεωρώ πολύ καλό φίλο και λιγότερο συνάδελφο και προϊστάμενο. Σήμερα, λοιπόν, ο προϊστάμενός μου πέταξε προς την όμορφη Θεσσαλονίκη για να περάσει τις γιορτινές ημέρες με τη νέα του σύντροφο, εδώ και μερικούς μήνες, και την οικογένειά του.

Το τηλέφωνό μου χτυπά ξανά και με επαναφέρει στην πραγματικότητα από τη χαλαρή μου ονειροπόληση. Είναι η Μάρθα πάλι.

«Πες το», λέω κατευθείαν, δήθεν αγανακτισμένη.

«Πες μου ότι είσαι σπίτι και ετοιμάζεσαι», απαντά δυναμικά, ενώ διακρίνω μια δόση φιλικής απειλητικής διάθεσης στη φωνή της.

«Ναι, είμαι σπίτι και τώρα θα ετοιμαστώ, να μπω να κάνω ένα μπάνιο, αν μου επιτρέπετε δηλαδή…», την πειράζω χωρίς πολλά κέφια.

«Θάλεια, μην χαζεύεις, σου επιτρέπουμε το μπάνιο βέβαια. Πάρε κανένα ρούχο και για βόλτα, ναι; Όχι μόνο πιτζάμες!» χαλαρώνει μονομιάς και περνά στις απαιτούμενες συστάσεις για την ετοιμασία της γκαρνταρόμπας μου.

«Γιατί, πού θα πάμε; Στα σκυλάδικα της περιοχής; Να ξέρω τι θα χρειαστώ», ειρωνεύομαι ελαφρώς.

«Γιατί όχι; Μια χαρά είναι και τα σκυλάδικα της περιοχής. Λέγαμε για κανένα ποτάκι στα γνωστά μας λημέρια, αλλά αν χρειάζεσαι το σκυλάδικο, θα το υποστούμε», λέει και γελάει, ενώ εγώ χαμογελάω αμυδρά, ελαφρώς επηρεασμένη από τη χαρούμενη διάθεσή της.

«Οι γονείς σου ξέρουν πως θα πάμε απόψε;» προσπαθώ πλέον να μπω στο κλίμα του ταξιδιού που δεν θα αποφύγω.

«Και βέβαια το ξέρουν. Δεν σε περιμένουν όμως, καθώς δεν ήμουν σίγουρη αν τελικά θα καταφέρω να σε πεί-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

σω. Οπότε θα είσαι η έκπληξη της βραδιάς, έχουν να σε δουν τρία χρόνια αν θυμάσαι…», μου υπενθυμίζει!

Μα και βέβαια θυμάμαι, και μάλιστα ακριβώς, πόσο καιρό έχω να επισκεφθώ το χωριό μου. Το μέρος που γεννήθηκα και μεγάλωσα και που τώρα προσπαθώ να ξεχάσω.

«Πού θα μείνουμε;» μπαίνω στα πρακτικά ζητήματα.

«Το έχεις χάσει τελείως; Θα μείνουμε στο σπιτάκι και οι τρεις, ούτε στους γονείς μου, ούτε στου Αργύρη. Η μάνα μου θα το έχει γυαλίσει. Το τζάκι είναι ήδη αναμμένο και μας περιμένει, έχω δώσει εντολές. Μην ανησυχείς για τίποτα, θα περάσουμε τέλεια!»

«Καλά, θα τα πούμε από κοντά, μπαίνω για μπάνιο», της λέω και της κλείνω βιαστικά το τηλέφωνο.

Κοιτάζω την ώρα ξανά και σηκώνομαι να ετοιμάσω τα πράγματά μου, το νερό δεν θα έχει ζεσταθεί ακόμα καλά. Μπαίνω στο δωμάτιό μου, ανοίγω τη ντουλάπα και βγάζω τη βαλίτσα. Βάζω ένα τζιν στην άκρη και ένα πουλόβερ για το ταξίδι. Πετάω μέσα στη βαλίτσα άλλα δυο τζιν και μερικές ζεστές μπλούζες με τη βεβαιότητα της γνώσης για το τσουχτερό κρύο και την υγρασία στο χωριό. Βρίσκω δυο φορέματα λιτά, που φοριούνται όλες τις ώρες και σε μια άκρη αφήνω στην κρεμάστρα το παλτό μου. Σύντομα έχω τακτοποιήσει τα λίγα πράγματά μου. Αξεσουάρ, παπούτσια και καλλυντικά έχουν επίσης βρει τη θέση τους. Ορίστε! Σιγά το πράγμα, τι λύσσαξε αυτή η κοπέλα…

«Α! Πιτζάμες», μουρμουρίζω και στριμώχνω δυο ζευγάρια, όπως-όπως, στη βαλίτσα.

Ρίχνω μια ματιά στο μίνιμαλ διπλό κρεβάτι μου και σκέφτομαι πόσο θα μου λείψει η άνεση και η άπλα του. Έπειτα, κατευθύνομαι χωρίς να χάνω άλλο χρόνο στο μπάνιο. Το απολαμβάνω καυτό, με χαλαρώνει πάντα. Ένα τέταρτο πριν έρθουν να με πάρουν, είμαι ήδη έτοιμη για αναχώρηση. Βά-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ζω ένα ποτήρι κρασί και αράζω στον καναπέ μου υπό τους ήχους της μουσικής να με ηρεμούν.

Από το χωριό μου έχω ανάμεικτες αναμνήσεις, κυρίως όμως πικρές τα τελευταία χρόνια… Πικρές τα περισσότερα χρόνια, αν θέλουμε να λέμε όλη την αλήθεια. Μεγάλωσα με τους θείους μου, με την αδελφή της μαμάς για την ακρίβεια και την οικογένειά της. Η μαμά πέθανε στη γέννα και όσο για τον πατέρα, αν μπορεί κανείς να τον αποκαλέσει έτσι, απλά δεν τον συνάντησα ποτέ… και δεν έχω καμία τέτοια πρόθεση. Η θεία Όλγα και ο θείος Πάνος ήταν ουσιαστικά η μόνη οικογένεια που γνώρισα και ο Άρης, ο γιος τους, είναι περισσότερο αδελφός παρά ξάδελφος για εμένα, ή έστω ήταν. Τώρα δεν μπορώ να προσδιορίσω ακριβώς τι μου είναι. Δεν ήταν εύκολο για εκείνους, ούτε και για εμένα μεγαλώνοντας να αντιμετωπίσω τη σκληρή πραγματικότητα. Παρ' όλα αυτά έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για να με μεγαλώσουν σωστά. Έτσι υποστηρίζουν. Εγώ, πάλι, έχω άλλη γνώμη, αλλά την κρατώ για τον εαυτό μου.

Από παιδί με θυμάμαι να αγαπώ τα γράμματα και να βρίσκω σε αυτά παρηγοριά και διέξοδο. Ο Άρης, αν και οχτώ χρόνια μεγαλύτερός μου, έπαιζε μαζί μου, έφαγα βέβαια πολύ ξύλο και ακόμα και σήμερα του λέω πως του το χρωστάω. Έχω να τον δω ακριβώς το ίδιο διάστημα που έχω να πάω στο χωριό, δεν μιλάμε πλέον συχνά, αν και δεν πρόκειται να πάψω ποτέ να τον αγαπώ. Πώς γίναμε έτσι; Μια γερή ιδέα την έχω για το πώς, το ερώτημά μου, ωστόσο, παραμένει.

Βρίσκω μηχανικά το νούμερό του και τον καλώ. Μετά από αρκετή ώρα απαντά.

«Θάλεια;» τον ακούω έκπληκτο, ίσως και σαστισμένο, από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Γεια σου, Άρη, τι κάνεις;» αποκρίνομαι τρυφερά, με

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

έχει επηρεάσει αυτό το ταξίδι χωρίς να το θέλω.

«Είμαι καλά, εσύ τι κάνεις; Όλα καλά;» διακρίνω το ειλικρινές του ενδιαφέρον, ή αυτή την εντύπωση σχηματίζω. «Δεν περίμενα να σε ακούσω, έχεις τόσο καιρό να επικοινωνήσεις», παρατηρεί και έχει δίκιο, έχω χαθεί.

«Άρη, θα έρθω απόψε με τον Αργύρη και τη Μάρθα. Θα μείνουμε στης Μάρθας. Θα ήθελα να σε δω, αν βέβαια θέλεις και εσύ», τον ενημερώνω αποσβολωμένα και χωρίς περιττούς προλόγους.

«Το ρωτάς; Θέλω πολύ να σε δω. Δεν υπήρχε λόγος να χαθείς, σου το είπα τόσες φορές, αλλά…», το *αλλά* του πλανάται στον αέρα.

«Θα τα πούμε μόλις φτάσω, ναι;» σύντομα κλείνουμε με την υπόσχεση της συνάντησης.

Ποτέ δεν μιλήσαμε ανοιχτά για ό,τι συνέβη, δεν μου δόθηκε η ευκαιρία να έχω γνώμη, να καταθέσω την άποψή μου και αφού η μοίρα με ρίχνει ξανά στον ίδιο δρόμο, θα πρέπει να μιλήσω τελικά και εγώ.

Ελάχιστα λεπτά αργότερα χτυπάει το θυροτηλέφωνο. Τα παιδιά είναι από κάτω, κατεβαίνω και ξεκινάμε το ταξίδι μας για τις γιορτές των Χριστουγέννων.

«Σε τέσσερις ωρίτσες θα είμαστε αγκαλιά με τα κουτσούρια και τα μπριζολάκια», πετά κεφάτα ο Αργύρης και γελάμε με την αδημονία του.

Έχει αδυναμία στην κατάσταση αυτή, της καλής, σχεδόν αδελφικής παρέας των κρύων χειμωνιάτικων ημερών, της συντροφιάς δίπλα στο τζάκι και στο κρέας, ειδικά αν είναι στα κάρβουνα. Παραδοσιακός τύπος.

«Καλά, κοίτα να οδηγείς εσύ και τα μπριζολάκια σου δεν πάνε πουθενά, πέντε μέρες θα σκάσεις στο φαΐ», τον πειράζει η Μάρθα και είναι σίγουρο πως κάπως έτσι θα είναι οι μέρες μας.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Με τη Μάρθα γνωριζόμαστε από παιδιά. Είναι από τους θησαυρούς που σου φέρνει η ζωή απρόσμενα. Γεμάτη ζωντάνια και ξεγνοιασιά, ούτε πολύ ζωηρή αλλά ούτε και ήσυχη, τόσο όσο χρειάζεται. Καστανόξανθη με ελαφρά σπαστό μαλλί, έντονα καστανά μάτια, λεπτά χείλη και έντονες γωνίες στο πρόσωπο. Αδύνατη με κολακευτικές καμπύλες, μέτριου αναστήματος, όπως και εγώ. Είναι η αδελφή ψυχή μου και ο φύλακας άγγελός μου. Ο Αργύρης από την άλλη, τρία χρόνια μεγαλύτερός μας, μελαχρινός, σε άριστη φυσική κατάσταση, έχει αρκετή γοητεία επάνω του. Κυρίως όμως είναι καλό παιδί, αν και λίγο φευγάτο. Με τη Μάρθα ερωτεύτηκαν από παιδιά, πηγαίναμε Γυμνάσιο ακόμα, και είναι μέχρι σήμερα μαζί. Μεγάλωσαν και ωρίμασαν παρέα, αλλά ο έρωτάς τους είναι αυτό που ομορφαίνει την καθημερινότητά τους.

Η διαδρομή κυλά ευχάριστα με ανάλαφρη κουβέντα και άφθονα, λιτά σχέδια για τις μέρες που θα ακολουθήσουν. Κάπου στα μισά της διαδρομής και ενώ το αυτοκίνητο καταπίνει σταθερά χιλιόμετρα μειώνοντας την απόσταση, τους ενημερώνω ψύχραιμα πως θα συναντήσω τον Άρη, ίσως και απόψε. Δείχνουν, χωρίς καμία προσπάθεια να το κρύψουν, αρκετά προβληματισμένοι, γιατί ξέρουν ότι παρέα με τον Άρη θα γυρίσω στο παρελθόν. Όμως, έτσι και αλλιώς γυρίζω σε αυτό, αφού επιστρέφω πίσω.

Σε περίπου τέσσερις ώρες φτάνουμε στο Κατάκολο, δεν είχε καθόλου κίνηση τέτοια ώρα. Μόλις σταματάμε έξω από το σπίτι της Μάρθας, η πόρτα ανοίγει αμέσως και βγαίνει η μαμά της, λες και είχε στήσει αυτί να δει πότε θα φτάσουμε. Κατηφορίζει τα λιγοστά σκαλοπάτια, επισπεύδει το βήμα της και προτού χαιρετήσει τη Μάρθα, με σφίγγει στην αγκαλιά της συγκινημένη που με συναντά μετά από τόσο καιρό.

«Θέλεις πολύ ξύλο! Γιατί μας ξέχασες, Θάλεια μου;»

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

με μαλώνει τρυφερά, με φιλάει και με αγκαλιάζει ξανά. «Για να σε δω», τραβιέται λίγο πίσω ρίχνοντάς μου μια εξεταστική ματιά μέσα στο μισοσκόταδο, «μια χαρά είσαι, ίσως λίγο πιο αδυνατισμένη, αλλά μια χαρά, κούκλα όπως πάντα», ολοκληρώνει την αυτοψία.

«Ευχαριστώ, θεία, και εσύ μου έλειψες», της λέω και τη σφίγγω ξανά στην αγκαλιά μου.

Θα μπορούσα να την αποκαλώ και μαμά, γιατί όλα αυτά τα χρόνια με έβαλε στην ίδια θέση με τη Μάρθα μέσα στην οικογένειά της. Είμαι και εγώ παιδί της καρδιάς της και η αλήθεια είναι πως δεν ήταν λίγα τα βράδια που κοιμήθηκα στο σπίτι τους, ειδικά ως φοιτήτρια. Όταν κατεβαίναμε με τη Μάρθα, ήμασταν συνέχεια εκεί. Πέρασε, βέβαια, η γυναίκα τα πάνδεινα με τα ξεπορτίσματά μας, αλλά δεν μπορώ να πω, μετά τις φωνές της ήθελε να μάθει και τα ζουμερά μας νέα, όσα μπορούσε δηλαδή να μας αποσπάσει.

«Ο θείος πού είναι;» κοιτάζω γύρω μου, ενώ χαιρετιούνται οι υπόλοιποι μεταξύ τους.

«Είναι στο σπιτάκι πίσω», με κατατοπίζει γλυκά η θεία Ευτυχία, όνομα και πράγμα. «Άντε, πάτε να ξεφορτώσετε τα πράγματά σας, έρχομαι να σας βρω σε λίγο», λέει και μας αφήνει φεύγοντας φουριόζα για το σπίτι.

Ο Αργύρης παίρνει το αυτοκίνητο και ακολουθεί το στενό δρομάκι για το σπιτάκι που είναι σε μικρή απόσταση από το πατρικό της Μάρθας, λίγα σύντομα μέτρα ιδιωτικού στενού δρόμου. Εμείς ακολουθούμε ποδαράτο και αγκαζέ με τη Μάρθα. Πρόκειται για το σπίτι των γονιών του μπαμπά της Μάρθας, πέτρινο και μια σταλιά. Ο κυρ-Νίκος το ανακαίνισε υπομονετικά μόνος του πριν μερικά χρόνια. Έχει ένα δωμάτιο κάτω, που αποτελεί το καθιστικό, με μια υποτυπώδη κουζίνα και ένα πέτρινο τζάκι που λατρεύει ο Αργύρης, καθώς και ένα στενόχωρο αλλά λει-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τουργικό μπάνιο. Επιπλέον, δύο μικρά υπνοδωμάτια στον επάνω όροφο, που χωρούν μόνο τα κρεβάτια και μια μικρή ντουλάπα αφήνοντας λίγο χώρο για να μπορείς να περάσεις, αποτελούν το περίφημο σπιτάκι που λατρεύουμε ακριβώς για αυτόν το λόγο. Επειδή είναι μια σταλιά!

Τον βρίσκω να κάθεται και να σκαλίζει σκεπτικός τη φωτιά στο τζάκι. Μόλις με βλέπει, με χαιρετά αγκαλιάζοντάς με το ίδιο εγκάρδια με τη θεία Ευτυχία και όλοι γελάμε από χαρά και αγαλλίαση.

Ένα μικρό χαμηλό τραπέζι και παραδοσιακά ξύλινα σκαμπό είναι παραταγμένα μπροστά στο τζάκι. Το τραπέζι είναι στρωμένο με ένα καρό τραπεζομάντηλο και πάνω του φιλοξενεί κρασάκι, φρέσκο ψωμί και, επιτέλους, τα μπριζολάκια του Αργύρη, που περιμένουν μέσα σε μια σκεπασμένη γάστρα! Η θεία Ευτυχία έρχεται στην παρέα μας και τρώμε όλοι μαζί έναν μεζέ για το καλωσόρισμα.

Λέμε τα νέα μας. Εκείνοι περιμένουν να μάθουν τα δικά μου και η θεία Ευτυχία ρωτά για τα προσωπικά μου, που είναι κρανίου τόπος. Μηδέν εις το πηλίκο η προσωπική μου ζωή εδώ και αρκετό καιρό, τίποτα το συγκλονιστικό ή το άξιο εκτενούς αναφοράς.

Λίγο αργότερα λαμβάνω μήνυμα από τον Άρη, που μου ζητά χωρίς πολλές εξηγήσεις να τα πούμε καλύτερα αύριο το πρωί για καφέ, γιατί απόψε έχει μπλέξει. Γκομενικό, συλλογίζομαι και χαμογελώ αμυδρά. Απαντώ πως καλύτερα αύριο, γιατί και εγώ είμαι κουρασμένη, πράγμα που είναι αλήθεια. Με πιάνει μελαγχολία στη σκέψη της αυριανής συνάντησης. Είναι τόσα που δεν έχουν ειπωθεί και άλλα τόσα που έχουν ειπωθεί και πονάνε.

«Όλα εντάξει;» ρωτά η Μάρθα που οι κεραίες της είναι πάντα τεντωμένες· ενίοτε αντιλαμβάνεται τη μεταβολή στη διάθεσή μου πολύ πριν από εμένα.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Ναι… Όλα εντάξει, με τον Άρη θα συναντηθώ αύριο», απαντώ όσο πιο αδιάφορα μπορώ και πίνω λίγο κρασί ακόμα για να ξεπλύνω τις αναμνήσεις.

«Τι δουλειά έχεις με αυτούς, κοριτσάκι μου;» πετάγεται η θεία Ευτυχία. «Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι για να τους μιλάς, ούτε καν για να τους ρίξεις ένα βλέμμα», συμπληρώνει και έχει φουντώσει, το βλέπω στην έκφραση του προσώπου της εκτός από τον τόνο της φωνής της.

«Θεία, με τον Άρη δεν έχω κάτι να χωρίσω, ό,τι και να έγινε. Μάλλον είναι ο μόνος που ό,τι και αν είπε, είχε ένα δίκιο παραπάνω. Με τους θείους μου δεν έχω ξαναμιλήσει, όμως, όπως και να το κάνεις, με μεγάλωσαν, φρόντισαν για εμένα μέχρι…», προσπαθώ να τους δικαιολογήσω, από ντροπή για τη ντροπή που εκείνοι δεν είχαν ποτέ.

Τους δικαιολογώ στους γύρω μου, σκεπτόμενη πως ό,τι και να ήταν αυτοί οι άνθρωποι, μου πρόσφεραν στέγη, φαγητό. Οι προσπάθειές μου, όμως, είναι πάντα αποτυχημένες. Απλά επιβίωσα εξαιτίας τους. Αν το ήθελα; Υπήρξαν στιγμές που όχι. Όταν, από την άλλη, σκέφτομαι πως αν δεν ήταν εκείνοι, εγώ θα μεγάλωνα σε κάποιο ίδρυμα, με πονάει μεν, αλλά όχι τόσο όσο το γεγονός πως δεν θα είχα τη Μάρθα δίπλα μου.

«Μέχρι τι;» έχει πάρει φόρα η θεία Ευτυχία. «Σαν δεν ντρέπονται, λέω εγώ. Η Όλγα τουλάχιστον θα έπρεπε να είναι περήφανη για εσένα, για το παιδί της αδελφής της, δεν είσαι δα και κάνα ξένο παιδί», τα λόγια της στρίβουν το μαχαίρι στην καρδιά, άθελά της.

Τι σημασία, αλήθεια, έχουν οι δεσμοί αίματος; Απλά τυχαίνει να έχεις συγγενείς αυτούς που έχεις. Δεν τους επιλέγεις. Δεν υπάρχει αυτή η δυνατότητα όταν έρχεσαι στη ζωή. Όμως, αργότερα, μπορείς να κάνεις την επιλογή συνειδητά, για το αν τους θέλεις άλλο δίπλα σου.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Μαμά, ας τα αφήσουμε τώρα αυτά. Τόσες φορές τα έχουμε πει, δεν βοηθάει σε τίποτα να το συζητάμε αυτό το θέμα. Δεν θα χαλάσουμε τώρα το κέφι μας για περασμένα μεγαλεία», επεμβαίνει η Μάρθα που πάντα χαλιέται και η ίδια με αυτή την κατάσταση.

Μετά από μερικά βουβά λεπτά που όλοι, χαμένοι στις σκέψεις μας, κοιτάζουμε τις φλόγες να κατασπαράζουν ανελέητα το ξύλο στο τζάκι, πετάγεται ο Αργύρης:

«Κυρ-Νίκο, εμείς τι δέντρο θα στολίσουμε εδώ; Βλέπω έχετε βάλει ένα δέντρο μεγαλύτερο από το σπίτι σας και εμάς μας αφήσατε σκέτους!»

Ξεσπάμε όλοι σε γέλια με το συλλογισμό του, χαζό παιδί χαρά γεμάτο. Είναι η χαρά της ζωής ο άτιμος και όλοι τον έχουν λατρέψει για την ανεμελιά και την τρέλα του, αλλά και για το αυταπόδεικτο γεγονός πως η Μάρθα είναι ευτυχισμένη δίπλα του.

«Άμα μου πεις πότε θα παντρευτείς το παιδί μου, τότε θα σου φέρω δέντρο», αποκρίνεται ο κυρ-Νίκος.

«Μόλις της γράψεις το σπιτάκι, τότε θα την παντρευτώ! Χωρίς προίκα γάμος δεν γίνεται», συνεχίζει το πείραγμα και η καρδιά μας ευφραίνεται.

Η αλήθεια είναι πως ενώ είναι μαζί τόσα χρόνια, δεν έχουν σκεφτεί ακόμα το κεφάλαιο γάμος. Περνάνε καλά, δεν τους νοιάζει το τυπικό, ό,τι θέλουν το έχουν και δεν τους ενδιαφέρουν τα νυφικά και οι μπομπονιέρες. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, η Μάρθα δεν το σκέφτεται, γιατί ο Αργύρης της έχει κάνει πρόταση γάμου τουλάχιστον δύο φορές τα τελευταία χρόνια. Πόρτα έφαγε και τις δύο, μα δεν πτοείται.

Κάπως έτσι, ήρεμα, χαλαρά και οικογενειακά κυλά το βράδυ μας και το κρασί του καλωσορίσματος στις φλέβες μας. Οι γονείς της Μάρθας μας αφήνουν πλέον. Εί-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ναι κουρασμένοι. Θα ήθελαν να μας απολαύσουν και άλλο, μα η νύστα τούς έχεις προλάβει. Φεύγουν με την υπόσχεση του κυρ-Νίκου ότι αύριο θα έχουμε δέντρο να στολίσουμε. Υποθέτω πως δεν θα φέρει ένα αντίστοιχο με το δικό τους, γιατί τότε εμείς θα πρέπει να μείνουμε απ' έξω για να χωρέσει το δέντρο στο σπιτάκι.

Η μέρα ξημερώνει βροχερή και εδώ. Μας κυνηγάει η βροχή στα σίγουρα! Βαριά και απειλητικά γκρίζα σύννεφα συνωστίζονται στον ουρανό, θαρρείς και μαλώνουν μεταξύ τους για το ποιο θα κυριαρχήσει. Ο ήχος από τα μπουμπουνητά συνηγορεί υπέρ της μάχης που έχει ξεκινήσει στα ουράνια.

Πριν με πάρει χαμπάρι το ζευγαράκι στο διπλανό δωμάτιο, ντύνομαι και κατεβαίνω αθόρυβα για περπάτημα στο λιμάνι. Είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να κάνω, να ρουφήξω θάλασσα, ακόμα και φουρτουνιασμένη, και πράσινο από τον πίνακα της φύσης. Αρπάζω μια ομπρέλα και εξαφανίζομαι.

Λίγη ώρα αργότερα περπατώ δίπλα στην ανταριασμένη θάλασσα του λιμανιού και παρατηρώ όλα όσα άφησα πίσω μου τρία χρόνια πριν. Η ζωή μου έγινε σκόνη και θρύψαλα για έναν άντρα. Προδοσία, αυτό μου έχει μείνει, αυτή η πικρή γεύση που σε κερνάει ένας έρωτας προδότης, ένας έρωτας δίχως ανταπόκριση. Που σπας, λυγίζεις και γίνεσαι κομμάτια μόνος σου, ουσιαστικά χωρίς νόημα. Τι ανόητη που ήμουν, έπρεπε να περάσω όλα αυτά για να το καταλάβω.

Παρατηρώ τα καφέ-μπαρ, τις ταβέρνες και τα μαγαζιά που είναι παραταγμένα στη σειρά. Όλα πάνω-κάτω στο ίδιο στυλ, αφού πρόκειται για τις παλιές σταφιδαποθήκες που αναπαλαιώθηκαν και προσαρμόστηκαν στις νέες τουριστικές ανάγκες. Το καλοκαίρι επικρατεί το αδιαχώρητο, καθώς προσελκύει κόσμο από τις γύρω περιοχές αλλά και

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τουρίστες που καταφτάνουν με τα κρουαζιερόπλοια, αφού τόσο ο Πύργος όσο και η Αρχαία Ολυμπία είναι σε απόσταση αναπνοής από το μέρος αυτό. Το Κατάκολο θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ένα κομμάτι μικρού νησιού, καθώς η εικόνα που σου δημιουργεί ο συνδυασμός του λιμανιού, του παραδοσιακού γραφικού οικισμού δίπλα στη θάλασσα και το πράσινο του βουνού πίσω, φέρνει λίγο σε νησί του Ιονίου. Αναμφίβολα υπάρχουν μέρη ομορφότερα και πιο συγκλονιστικά, αλλά όπου υπάρχει φύση, υπάρχει και ομορφιά. Αυτός είναι, λοιπόν, ο τόπος της ταπεινής μου καταγωγής. Παρ' όλα αυτά, αυτή την εποχή και τούτη την πρωινή ώρα ο τόπος είναι έρημος και προσφέρεται για διαλογισμό, για αυτό και εγώ αφήνομαι στα στοιχεία της φύσης και στις σκέψεις μου να με κυριεύσουν.

Παίρνω τηλέφωνο τον Άρη, ίσως να κοιμάται, ίσως πάλι όχι. Τελικά απαντά.

«Θάλεια; Στον ύπνο σου με έβλεπες;» τον ακούω αγουροξυπνημένο.

«Όχι, αλλά μιας που τελικά ξύπνησα νωρίς και έχω κατέβει στο λιμάνι για περπάτημα, είπα να σε πάρω μήπως έρθεις να πιούμε καφέ. Τι λες;» προτείνω αγχωμένα.

«Δώσε μου πέντε λεπτά να πλυθώ, να ντυθώ και θα έρθω να σε βρω. Μπες κάπου να κάτσεις και στείλε μήνυμα, γιατί από ό,τι βλέπω έχουν ανοίξει οι ουρανοί», αντιλαμβάνομαι μια ιδέα άγχους στη φωνή του.

«Νες μέτριο με γάλα;» τον ρωτάω με σιγουριά.

«Πάντα, Θάλεια!» απαντά και εγώ εικάζω πως ένα αμυδρό χαμόγελο έχει σχηματιστεί στα χείλη του.

Κατευθύνομαι προς τη μοναδική καφετέρια που βρίσκω ανοιχτή και κάθομαι σε ένα από τα τραπέζια δίπλα στις τζαμαρίες, ώστε να έχω ανεμπόδιστη θέα προς τη θάλασσα. Παραγγέλνω έναν καπουτσίνο για εμένα και το νες του

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Άρη. Στέλνω μήνυμα για το πού ακριβώς βρίσκομαι και παράλληλα προετοιμάζομαι ψυχολογικά για τη συνάντησή μας. Δεν τον έχω δει εδώ και τρία χρόνια και η τελευταία μου εικόνα από αυτόν ήταν αποκαρδιωτική. Δεν πονάω πια, δεν πρέπει να πονάω. Ο χρόνος που κυλά είναι γιατρικό, σου παρέχει την απαραίτητη σοφία για να δεις τα πράγματα σαν παρατηρητής, απ' έξω και όχι εν βρασμώ.

Τον βλέπω που έρχεται και η καρδιά μου σφίγγεται, γιατί παλεύω με τις αναμνήσεις και τις πληγές μου, με την αγάπη μου για αυτόν και με την πίκρα. Είναι σχεδόν ίδιος, μόνο πιο ώριμος, είναι πλέον τριάντα έξι χρονών. Τον λες όμορφο σίγουρα, ψηλός και αδύνατος, ξανθός με μελιά μάτια, κοντοκουρεμένος. Μοιάζουμε αρκετά στα χαρακτηριστικά, σαν ξαδέλφια, σαν παιδιά δυο αδελφών, εκείνος ωστόσο πιο ανοιχτόχρωμος από εμένα. Πήρε τα χρώματα από τον θείο Πάνο, ενώ οι ομοιότητές μας δεν οφείλονται ακριβώς σε εκείνες που λένε πως είχε η μαμά μου με τη θεία Όλγα.

Έρχεται και κάθεται απέναντί μου διστακτικά, δεν ξέρει πώς να αντιδράσει, ούτε και εγώ.

«Καλημέρα, Θάλεια, και από κοντά», ψελλίζει και με κοιτάζει αμήχανα.

Σηκώνομαι και πάω δίπλα του. Ασυναίσθητα και επηρεασμένη από τη συναισθηματική φόρτιση τον αγκαλιάζω και τον φιλάω όπως έκανα πάντα, χωρίς να με νοιάζει η ενδεχόμενη ψυχρή του αντίδραση, γιατί για εμένα ήταν και θα είναι ένας μεγαλύτερος αδελφός. Με σφίγγει στην αγκαλιά του και για λίγο σιωπούμε. Έχω βουρκώσει, δεν περίμενα αυτή μας την αντίδραση.

«Θάλεια, συγγνώμη», σιγοψιθυρίζει.

Μια λέξη που δεν πρόφερε τα προηγούμενα χρόνια, έστω σε ένα μήνυμα, αλλά το πράττει σήμερα τόσο ειλικρινά.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Αυτό σημαίνει πως δέχεσαι και τη δική μου συγγνώμη για ό,τι συνέβη; Μια συγγνώμη που αρχικά εγωιστικά δεν δέχτηκες και μετά πληγωμένη ξανά δεν πρόσφερα;»

Κλαίω απαρηγόρητα, γιατί από όλα όσα έγιναν, πόνεσα που βρήκα τον Άρη απέναντί μου και όχι δίπλα μου. Γιατί με ξέγραψε για τον καλύτερό του φίλο, γιατί δεν θέλησε να με ακούσει, να ακούσει και την άλλη πλευρά και έπειτα ελεύθερα να κρίνει.

Σκουπίζω τα μάτια μου βιαστικά και παίρνω μια βαθιά ανάσα για να συνέλθω. Τον κοιτάζω από κοντά και του χαϊδεύω τα μαλλιά.

«Μεγάλωσες και ομόρφυνες και άλλο. Ωρίμασες!» παρατηρώ με θαυμασμό και αστείρευτη έγνοια.

«Και εσύ ομόρφυνες, Θάλεια. Νομίζω πως είσαι πιο όμορφη από ποτέ», μου λέει με αγάπη και ειλικρίνεια.

Νιώθω πιο όμορφη, γιατί τα τελευταία χρόνια βρήκα την αυτοπεποίθηση που δεν είχα ποτέ στη ζωή μου και αυτό πια αντικατοπτρίζεται στο πρόσωπό μου. Αγάπησα τον εαυτό μου και τον σεβάστηκα περισσότερο από τους ανθρώπους εκείνους που πίστευα ότι με θεωρούσαν σημαντική στη ζωή τους, που πίστευα πως με αγαπούσαν.

Πίνουμε γουλιές από τον ζεστό καφέ μας και κοιτάζουμε έξω τη βροχή που λυσσομανάει. Ταιριάζει με τη θύελλα μέσα μας, πάει γάντι με τις αναμνήσεις μας.

«Θάλεια, και οι γονείς μου έχουν μετανιώσει για τη συμπεριφορά τους», με ενημερώνει επιφυλακτικά και πολύ καλά κάνει και φυλάγεται, γιατί και μόνο που τους αναφέρει, γίνομαι έξαλλη. Δεν χρειάζεται να κρύψω τα συναισθήματά μου, δεν χρειάζεται να προσποιηθώ πλέον ότι όλα είναι καλά.

«Δεν θυμάμαι να χτύπησε το τηλέφωνό μου τα τελευταία τρία χρόνια για να ζητήσουν συγγνώμη για τη συμπε-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ριφορά τους. Δεν θυμάμαι καν να χτύπησε η πόρτα του σπιτιού μου, στην προσπάθειά τους να επανορθώσουν. Η μητέρα σου και θεία μου, Άρη, η αδελφή της μάνας που δεν γνώρισα ποτέ, είπε, είτε λίγο είτε πολύ, πως η μάνα μου πέθανε για να μην δει την κόρη της να γίνεται πουτάνα και αχάριστη. Ήσουν εκεί, όταν ειπώθηκαν όλα. Πως ο Θεός έκανε λάθος και αντί για εμένα στέρησε σε εκείνη τη ζωή. Πως ντρέπεται που είμαι ανιψιά της και πως σίγουρα δεν ήμουν ποτέ παιδί της. Πως θα μου άξιζε στη ζωή να παρέμενα η εταίρα, η εύκολη και δεύτερη γυναίκα στη ζωή των αντρών, αφού είμαι τόσο ξετσίπωτη. Πως τέτοια αχαριστία δεν περίμενε να τη συναντήσει στο πρόσωπό μου, που αντί να με στείλουν σε ίδρυμα με κράτησαν κοντά τους, σε ένα ίδρυμα οικογενειακό... Ήσουν εκεί όταν ο πατέρας σου, εκτός του ότι υπερθεμάτισε στα κατηγορώ της μάνας σου, με χτύπησε με μανία και μου είπε πως δεν θέλει να με δει ξανά στο σπίτι σας, ούτε και νεκρός.

»Ήσουν εκεί, Άρη, και δεν είπες τίποτα, μια κουβέντα για να με υπερασπιστείς, ένα βλέμμα για να καταλάβω πως είσαι μαζί μου. Δεν με νοιάζει πλέον το αν έχουν μετανιώσει, έχω ξεπεράσει το στάδιο αυτό. Όχι μόνο δεν με νοιάζει, αλλά εκείνο το κατώφλι του σπιτιού δεν το περνώ ούτε νεκρή! Έκλαψα μήνες ολόκληρους για τις προσβολές, τη σκληρότητα και την αδικία τους. Για την ορφάνια μου κλαίω εδώ και χρόνια…»

Έχω βάλει πάλι τα κλάματα, γιατί πονάω καθώς θυμάμαι. Αυτό που με κρατούσε σταθερή συναισθηματικά τόσο καιρό ήταν πως με πείσμα είχα πάψει να θυμάμαι.

«Οπότε σου λέω πως δεν με νοιάζει για τους γονείς σου. Το γεγονός πως μετάνιωσαν αποδεικνύει πόσο λάθος έκαναν και πόσο δίκιο είχα. Μην μου λες, λοιπόν, έμμεσα ότι είχα δίκιο, γιατί για αυτό το δίκιο εγώ ισοπεδώθηκα».

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Τα χαρακτηριστικά μου έχουν σκληρύνει ξανά.

«Θάλεια, σου ζήτησα συγγνώμη και ξέρω πως με αυτό δεν σβήνει ό,τι έχει συμβεί. Έπρεπε να σε έχω ακούσει προτού σε κρίνω, έχεις δίκιο», σβήνει η φωνή του στο τέλος της φράσης του και κατεβάζει το κεφάλι. «Όμως, όσα αποκαλύφθηκαν εκείνες τις ημέρες ήταν για εμένα χτύπημα κάτω από τη μέση. Μου έλεγες ψέματα και ο Βλάσης το ίδιο».

Οι αναμνήσεις κατακλύζουν και τον ίδιο, φαίνεται στο σκοτεινιασμένο βλέμμα του.

«Στον Βλάση, όμως, δεν έκοψες την καλημέρα. Δεν του γύρισες την πλάτη, έτσι δεν είναι;»

Η ερώτησή μου δεν χρειάζεται απάντηση, γνωρίζω πως κάνουν ακόμα παρέα.

«Αναρωτιέμαι, ωστόσο, αν σου είπε ποτέ όλη την ιστορία ή μείνατε όλοι στο γεγονός ότι εγώ κοιμήθηκα μαζί του, ενώ αυτός ήταν αρραβωνιασμένος! Προτίμησες μήπως και εσύ, όπως και οι γονείς σου, να συμβιβαστείς με αυτά που η μάνα του και η αρραβωνιαστικιά του βολεύτηκαν να σας πουν; Γιατί η μαμά σου είχε τυφλή εμπιστοσύνη στη φίλη της και όχι στο παιδί που μεγάλωνε μέσα στο ίδιο της το σπίτι;»

Από την απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του καταλαβαίνω αυτό που με βεβαιότητα γνώριζα ήδη, πως τον έπιασα αδιάβαστο.

«Θάλεια…, ο Βλάσης το μόνο που είπε, μόλις καταλάγιασε η ιστορία αυτή, ήταν πως αυτός έχασε τον έλεγχο και πως εσύ είχες πιει. Πως ήταν ένα λάθος. Η μάνα του μετά από το σκηνικό που έγινε, επίσης κατόπιν πίεσης του Βλάση, παραδέχτηκε στους γονείς μου ότι δεν έφταιγες μόνο εσύ», προσπαθεί να μου δώσει μια εικόνα, μάλλον ανάλαφρη και σίγουρα απαξιωτική της κατάστασης.

«Οπότε να ευχαριστήσω τη μαμά του Βλάση που έκανε το ψυχικό και έτσι οι θείοι μου σκέφτηκαν πως

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

-ίσως- με αδίκησαν!» ειρωνεύομαι και εκνευρίζεται.

Η ειρωνεία δεν προσμετράται στα συν του χαρακτήρα μου, είναι όμως ισχυρό μου όπλο, ίσως και δεύτερη φύση μου, ακόμα και όταν δεν το θέλω. Πίνω μια γουλιά καφέ και κλέβω ένα από τα τσιγάρα του, το έχω κόψει εδώ και έναν χρόνο, μα τώρα το θέλω διαολεμένα! Το ανάβω και τραβώ μια ρουφηξιά που μου καίει τα σωθικά, αλλά το αγνοώ. Ξεφυσώ τον καπνό αργά και τον κοιτάζω κατάματα.

«Έχεις κάτι να κάνεις στο επόμενο δίωρο; Γιατί τόσο περίπου θα μου πάρει να σου πω συνοπτικά μερικά πράγματα που θα ήθελες, νομίζω, να γνωρίζεις για τα ψέματά μου και για τον υποκριτή καλό σου φίλο», δηλώνω αποφασισμένη να τα ξεράσω όλα.

Εγώ είμαι στο βούρκο και αυτός έχει βγει λάδι στην όλη υπόθεση. Θα το κάνω για τον Άρη και για εμένα και θα του πω την αλήθεια μια σχέσης που βρισκόταν σε εξέλιξη ακριβώς κάτω από τη μύτη του.

«Θάλεια, δεν μου αρέσει καθόλου το ύφος σου. Έχω ολόκληρη την ημέρα διαθέσιμη. Μπορείς να ξεκινήσεις…», με προτρέπει και εγώ, ξέροντας τη βουτιά που θα κάνω στο παρελθόν, παίρνω μια γενναία ανάσα και ξεκινώ τα αποκαλυπτήρια.

«Ήταν η χρονιά που πήγα στη Γ΄ Λυκείου, μας συνοδεύσατε, εμένα και τη Μάρθα, στο πρώτο πάρτι που γινόταν στον Πύργο».

Το μυαλό μου νοερά ταξιδεύει. Ακόμα και αυτή τη στιγμή είμαι εκεί, σε εκείνη τη νύχτα που πήρα τις λάθος αποφάσεις, που δεν σκέφτηκα πως όλα έχουν συνέπειες.

«Δεν υπήρχε περίπτωση να σε αφήσουν να πας, αν δεν ερχόμουν. Θυμάμαι πως σας πήγα, σας άφησα και ήρθα μετά από κάνα δίωρο ξανά, παρέα με τον Βλάση».

Φέρνει και αυτός την ανάμνηση δίχως δυσκολία. Το

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

καλό μας μνημονικό είναι μάλλον γονιδιακό.

«Εκείνο το διάστημα μου άρεσε ένα αγόρι που ο Βλάσης το ήξερε και τον ρώτησα κάποιες πληροφορίες για αυτόν. Ήταν η πρώτη φορά που απευθυνόμουν στον Βλάση για γκομενικά και νομίζω πως τον έπιασα απροετοίμαστο. Ήταν η στιγμή που έπαψε να με βλέπει σαν τη μικρή σου αδελφή, όπως συνήθιζες να με αποκαλείς. Ήταν η στιγμή που αντιλήφθηκε πως δεν είμαι πλέον μικρή. Το είδα στο βλέμμα του που αίφνης άλλαξε, ή ίσως ήταν ιδέα μου, γιατί ξαφνικά, ενώ για άλλον πήγα, με άλλον γύρισα. Το βλέμμα του ήταν αυτό που με έκανε από το επόμενο πρωί να σκέφτομαι το πώς θα τον πλησιάσω, αν και γνώριζα τον κίνδυνο, όχι τόσο της φιλίας σας, αλλά της αλήθειας πως εκείνος γυρνούσε συνεχώς με γυναίκες, τον κίνδυνο να πληγωθώ ή να απογοητευτώ από την πιθανότητα να μην με θέλει. Χωρίς να καταλάβω το πώς στην ευχή από τη μια μέρα στην άλλη τον ερωτεύτηκα και ας τον ήξερα όλα μου τα χρόνια!»

Πίνω λίγο καφέ ακόμα και ανάβω άλλο ένα τσιγάρο. Το ίδιο κάνει και ο Άρης.

«Συνέχισε», λέει απλά.

«Οι επόμενες εβδομάδες κύλησαν με βλέμματα και ένα φλερτ να αιωρείται στην ατμόσφαιρα. Ο ίδιος δεν το απέτρεψε, αντίθετα το ενίσχυε και έτσι εγώ δεν έχανα τις ελπίδες μου· έχανα απλά τον εαυτό μου. Δύο μήνες μετά, όμως, ήμουν απελπισμένη και πίστευα ότι δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί κάτι μεταξύ μας. Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα όταν έλαβα ένα μήνυμά του που έλεγε να κανονίσουμε για την ημέρα των Χριστουγέννων να βρεθούμε όλοι παρέα το βράδυ. Εκείνο το βράδυ έλαβε χώρα το πρώτο μας ραντεβού, με τις πλάτες των παιδιών φυσικά».

Εξιστορώ και η καρδιά μου πάλλεται στο ρυθμό των αναμνήσεων. Στην αθώα Θάλεια που πιάστηκε από κάπου

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

και ήλπισε βλακωδώς στο αγγελικό πρόσωπο του έρωτα. Που ξαφνικά η μουντή ζωή της έγινε πολύχρωμη, δυστυχώς μόνο στη φαντασία της.

«Στους μήνες που ακολούθησαν υπήρξαν μόνο σποραδικά ραντεβού, γιατί εγώ είχα πολύ διάβασμα και δεν είχα και τρόπο να τον συναντήσω. Ο Βλάσης, από την άλλη, δεν ήθελε να μας πάρει κανένα μάτι, μην τυχόν και το μάθεις. Λίγο πριν τις εξετάσεις και ενώ ήξερα πως δεν θα τον έβλεπα όσο θα διαρκούσαν… κάναμε έρωτα. Είχα απορρίψει αρκετές φορές αυτή την πρότασή του, η οποία τον τελευταίο καιρό γινόταν όλο και πιο συχνά. Όσο και να το ήθελα, κάτι μέσα μου μού έλεγε να περιμένω. Δεν μπόρεσα, όμως, να αντισταθώ άλλο. Πίστευα ότι αυτός ήταν ο μοναδικός τρόπος να του δείξω ξεκάθαρα πόσα πολλά ένιωθα γι' αυτόν. Έτσι, εγώ, έκανα *έρωτα* μαζί του, ήταν ο πρώτος άντρας στον οποίο δόθηκα. Αυτός, όμως, όπως αποδείχτηκε, έκανε με ακόμα μία κοπέλα υπέροχο, ρηχό σεξ. Τι και αν είχε καταλάβει πως τον είχα ερωτευτεί, του το είχα δηλώσει άλλωστε χωρίς φόβο και πάθος. Ακόμα θυμάμαι αυτό το χαμόγελό του, την ικανοποίηση του τροπαιοφόρου, τη μεστή και γεμάτη εγωισμό αίσθηση ότι άλλη μια γυναίκα είχε πέσει στο διάβα του. Απλά τύχαινε αυτή η κοπέλα να είναι η αδελφή του φίλου του…»

Σταματώ και πίνω λίγο νερό, κοιτάζοντας εξεταστικά τον Άρη. Έχει σοκαριστεί με αυτά που ακούει.

«Γιατί δεν μου είπες τίποτα, που να πάρει η ευχή;»

Η οργή του είναι ξεκάθαρη, σίγουρα δεν περίμενε τέτοια νέα. Δεν ξέρω και τι νόημα έχουν μετά από το χρονικό διάστημα που έχει μεσολαβήσει.

«Δεν ξέρω γιατί, μην με ρωτάς. Ίσως από φόβο για την αντίδρασή σου, από φόβο μήπως τελειώσει η ιστορία με τον Βλάση. Από φόβο να έρθω αντιμέτωπη με την πραγ-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ματικότητα. Ξυπνούσα και ονειρευόμουν μόνο αυτόν και απλά ήλπιζα πως και εκείνος, όταν νιώσει έτοιμος, θα κάνει το επόμενο βήμα».

Ξεφυσώ απογοητευμένη.

«Για τον Βλάση μιλάμε τώρα, έτσι; Τον ίδιο Βλάση που, όσο θυμάσαι, άλλαζε τις γυναίκες σαν τα πουκάμισα. Τον ίδιο Βλάση που το διάστημα που αναφέρεις εσύ, γυρνούσαμε παρέα και κάναμε τα απίστευτα. Τον Βλάση που πήδαγε την αδελφή μου και όχι μόνο...»

Έχει βγει εκτός εαυτού.

«Άρη, ναι... μιλάμε για τον ίδιο Βλάση. Εγώ όμως δεν είχα εικόνα τού τι έκανε τα βράδια. Μιλούσαμε αργά στο τηλέφωνο και όταν τον καλούσα, μου έλεγε *θα βγω με τον Άρη* ή με την υπόλοιπη παρέα. Ήμουν ερωτευμένη και είχα ελπίδες τυφλές πως δεν θα με προδώσει, ότι ίσως κάτι ένιωθε για εμένα. Υπήρχαν στιγμές που, θες από ψευδαίσθηση, θες από ελπίδα, έβλεπα στο βλέμμα του το ενδιαφέρον. Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε μέχρι που έφυγα τον επόμενο Σεπτέμβρη για Αθήνα».

Εστιάζω στο θαλασσινό νερό που χτυπά μανιασμένο την προβλήτα και σκορπίζεται άτσαλα στο δρόμο. Δεν διαφέρει από την ψυχική μου κατάσταση αυτή τη στιγμή. Κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να βρω ξανά την ηρεμία μου.

«Ήρθε ποτέ Αθήνα;» ρωτάει παγωμένα επαναφέροντάς με.

«Σε εμένα τουλάχιστον όχι. Ποτέ. Εγώ κατέβαινα όπως γνωρίζεις κάθε δεύτερο σαββατοκύριακο και τα άκουγα κιόλας από τους γονείς σου για τα έξοδα, παρ' όλο που δεν χρησιμοποιούσα δικά τους χρήματα, μιας που αμέσως βρήκα δουλειά για να καλύπτω τα έξοδά μου, καθυστερώντας το πτυχίο μου έναν χρόνο επιπλέον».

Δεν μπορώ να προσπεράσω την αδιαφορία τους, τη

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

σκληρότητά τους, όλα αυτά που μου έδειξαν τότε.

«Μα η μαμά με είχε διαβεβαιώσει πως σου στέλνουν αρκετά χρήματα», επεμβαίνει σοκαρισμένος ξανά.

«Τα χρήματα που έστελναν, Άρη, δεν κάλυπταν ούτε το μισό ενοίκιο. Για κάποιον λόγο έβγαζαν το άχτι τους επάνω μου, χωρίς ποτέ να τους έχω φέρει σε δύσκολη θέση», παρατηρώ απογοητευμένη.

«Πάμε παρακάτω, Θάλεια, δεν θέλω να μιλήσω για τους γονείς μου τώρα. Συνέχισε με τον Βλάση», με προτρέπει.

Η αλήθεια είναι ότι του έχουν έρθει όλα μαζεμένα, το βλέπω στο σφιγμένο του πρόσωπο.

«Τον έβλεπα κάθε δεύτερο σαββατοκύριακο, όταν άρχισα πλέον να μένω τα βράδια στη Μάρθα. Βγαίναμε οι τρεις μας και ερχόταν και μας έβρισκε, όπως πάντα, αργά τη νύχτα, σαν το φάντασμα. Καμιά φορά νομίζω πως αυτή η σχέση ήταν όντως φάντασμα. Έτσι πέρασε η πρώτη χρονιά, με κρυφά ραντεβού και τα δικά μου πήγαινε-έλα στο χωριό.

»Τα Χριστούγεννα της επόμενης χρονιάς, τα πουλάκια γύρω μού κελαηδούσαν τα νέα του, ότι τον βλέπουν να γυρνά με άλλες· είχε αρχίσει να γίνεται απρόσεκτος, ή ίσως να μην τον ένοιαζε κιόλας αν το μάθω. Όμως, ακόμα και όταν το έμαθα, με διέψευσε κατηγορηματικά, ενώ το κέρατο πήγαινε και ερχότανε».

«Πώς το ανακάλυψες;» με ρωτάει.

«Δεν χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια για να είμαι ειλικρινής. Με όσους φίλους μιλούσα, άθελά τους, χωρίς να ξέρουν το μεταξύ μας αλισβερίσι, μου έλεγαν τα νέα του. Κυκλοφορούσε πλέον απροκάλυπτα με τη νέα του σχέση, χωρίς να έχει βρει το θάρρος να σηκώσει το τηλέφωνο σαν άντρας και να μου πει ένα "Θάλεια, τέλος!" Λίγο πριν το Πάσχα, είχα κάνει έναν μήνα και κάτι να κατέβω και άλλο τόσο να του μιλήσω στο τηλέφωνο. Ήξερα πως θα έλεγα

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

εγώ το τέλος. Όσο ερωτευμένη και αν ήμουν, δεν μπορούσα να αντέξω άλλο την κοροϊδία. Δεν άντεχα άλλο να το παλεύω μόνη μου, να είμαι ερωτευμένη με έναν άνθρωπο που δεν δίνει μία για 'μένα. Δεν άντεχα άλλο την ψευδαίσθηση πως ήμουν σε σχέση μαζί του δύο χρόνια και κάτι. Το τελευταίο βράδυ, όταν συναντηθήκαμε, μου έκανε σκηνή επειδή είχα χαθεί τόσο καιρό! Μου ερχόταν να βάλω τα γέλια! Το *και κερατάς και γδαρμένος* μού ταίριαζε γάντι. Απλά τον ρώτησα ποιον νομίζει ότι κοροϊδεύει, τις γυναίκες με τις οποίες βγαίνει ή τον ίδιο του τον εαυτό, και αν ποτέ για αυτόν σήμαινα κάτι, αν ποτέ σεβάστηκε το γεγονός ότι ήμουν αδελφή σου. Δεν πήρα απάντηση σε καμία από τις ερωτήσεις μου. Έτρεμα ολόκληρη από το σοκ του επικείμενου χωρισμού, παρ' όλα αυτά βρήκα το κουράγιο και έφυγα, βάζοντας προσωρινά την άνω τελεία».

Κάνω ένα διάλειμμα και ένα ακόμα τσιγάρο.

«Και τελείωσε εκεί;» επιμένει να μάθει τη συνέχεια.

«Όχι, Άρη, δεν τελείωσε εκεί, γιατί εγώ πάλευα ενάντια στον εαυτό μου, ενάντια στα συναισθήματά μου και αυτά ήταν πιο δυνατά. Κοιμήθηκα μαζί του μερικές φορές ακόμα. Την τελευταία φορά που έκανα έρωτα μαζί του και λίγο πριν αποχωριστούμε, με συνοπτικές διαδικασίες όπως πάντα, του είπα πως δεν αντέχω μακριά του και η απάντηση που μου έδωσε ήταν να πάρω φόρα και να κοιτάζω μπροστά. Εκείνη την ημέρα η Θάλεια πέθανε, ένα μέρος μου πέθανε σίγουρα, αυτό της χαμένης μου αθωότητας.

»Πέρασαν μέρες, εβδομάδες, μήνες που έκλαιγα και ζούσα την κόλαση. Αρχές καλοκαιριού, αν θυμάσαι, αρραβωνιάστηκε. Είχα να κατέβω τέσσερις μήνες περίπου. Το πρώτο βράδυ που ανακάλυψε πως ήμουν εδώ, μου έστειλε μήνυμα να βρεθούμε».

«Κι εσύ τι έκανες, Θάλεια;»

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Ο μόνος τρόπος, λοιπόν, για να τον βγάλω τελείως από μέσα μου ήταν να τον απομυθοποιήσω και να συμπεριφερθώ όπως και εκείνος. Να πάω δηλαδή και να κάνω και εγώ ρηχό σεξ, σαν αυτό που μου πρόσφερε με την ψευδαίσθηση του έρωτα τόσο καιρό. Τον συνάντησα, λοιπόν, αργά το βράδυ και χωρίς πολλές κουβέντες κάναμε σεξ. Έπειτα σηκώθηκα και τον παράτησα λίγα λεπτά αργότερα, γιατί πάλευα με τα θαμμένα μου συναισθήματα αλλά και με τα καινούρια, που ήταν απδία και σιχαμάρα. Τριβόμουν στο μπάνιο λες και ήμουν όντως πουτάνα που πηδιόταν με έναν αρραβωνιασμένο.

»Από τότε με έπαιρνε Χριστούγεννα και Πάσχα, στιγμές δηλαδή που ένας νορμάλ άνθρωπος θέλει να είναι με τη γυναίκα της ζωής του και όχι να ξενοπηδάει. Στο τελευταίο ραντεβού τού είπα πως είναι τυχερός, γιατί αυτή είναι τόσο βλήμα, που δεν θα πάρει χαμπάρι ποτέ τι άντρα διάλεξε να έχει δίπλα της».

«Η λεγάμενη πώς το έμαθε; Όλη η ιστορία ξέσπασε όμως σχεδόν δύο χρόνια αργότερα», παρατηρεί ο Άρης που κάνει, νοερά και σβέλτα, τους υπολογισμούς.

«Δεν ξέρω, Άρη, εγώ δεν κοιμήθηκα ξανά μαζί του. Ίσως να βρήκε μηνύματά του, ίσως να είχε κρατήσει δικά μου μηνύματα, τελευταία, που του έλεγα πως τέλος. Δεν έλεγε να το πάρει απόφαση, να σταματήσει να με ενοχλεί κάθε φορά που βρισκόμουν στο χωριό. Σημασία έχει πως δεν επεδίωξα εγώ να κοιμηθώ με έναν άντρα δεσμευμένο. Αυτός ο άντρας νόμιζα πως κάποτε ήταν δικός μου, ονειρεύτηκα πως θα μου χάριζε τον ουρανό με τα άστρα και αυτός με ανέβασε στον έβδομο και μετά μου έριξε μια σπρωξιά που με τσάκισε, με γονάτισε», παραδέχομαι διαλυμένη και πάλι στην ανάμνηση του πόσο χάλια ήμουν.

«Το ενδεχόμενο να κατάλαβε πως σήμαινες κάτι παρα-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

πάνω για αυτόν, αλλά να είχε κάνει το λάθος βήμα με την άλλη, το έχεις σκεφτεί;» ρωτάει με αφέλεια.

«Προφανώς με δουλεύεις, έτσι; Εσύ υπήρχε περίπτωση να είσαι με κάποια, ενώ έχεις διαπιστώσει ότι θέλεις άλλη; Δεν γίνονται αυτά, Άρη! Και στη χειρότερη και ακραία περίπτωση που ισχύει κάτι τέτοιο, όπως έστρωσε να κοιμηθεί!» αντιγυρίζω εκνευρισμένη! «Τουλάχιστον θα έχει και έναν λόγο να γκρινιάζει η μάνα του τώρα. Αυτή είναι ακριβώς το αντίθετο από ό,τι ευχόταν να βρει ο γιος της», δηλώνω αυτάρεσκα και παράλληλα αναπολώ τα πικρόχολα σχόλιά της, μόλις με συναντούσε στο σπίτι, όταν ερχόταν τακτικά για καφέ και φαρμάκι με τη θεία Όλγα… *Το ορφανό, το πονηρό ορφανό που θέλει κάποιον να τυλίξει, ποιος θα το πάρει αυτό το κοριτσάκι που δεν έχει στον ήλιο μοίρα… Το μήλο κάτω απ' τη μηλιά θα πέσει…* Όλα με την ίδια δόση ειρωνείας, κακίας και σαρκασμού. Ειδικά το τελευταίο, κάθε που το ανέφερε, μου ερχόταν να την πιάσω από το μαλλί! Γιατί η μηλιά δεν ήταν πια εν ζωή να υπερασπιστεί το μήλο της! Η μάνα μου ήταν οπωσδήποτε μια αξιοπρεπής μηλιά και έγινε θυσία για να ζήσει εκείνο το μοναδικό μήλο που καρποφόρησε!

«Μετά από τόσα χρόνια, Άρη, το μόνο που διαπιστώνω είναι πως ποτέ δεν θα ήμουν ασφαλής δίπλα του. Πάντα θα ζούσα στη σκιά της αμφιβολίας για το αν αυτός ο άντρας θα ήταν ποτέ ολοκληρωτικά δικός μου. Ένα "αν" που κανείς δεν αντέχει στην προσωπική του ζωή… Τραγική ζωή να είσαι με έναν άνθρωπο που ποτέ δεν θα σου εκφράσει ολοκληρωτικά και αμετάκλητα την αγάπη του. Όσο για τη μάνα του, πραγματικά η ζωή τα πληρώνει όλα εδώ. Ό,τι δίνεις παίρνεις και μπορώ περήφανα να πω πως εγώ, το ορφανό, τα έχω καταφέρει πολύ καλύτερα στη ζωή μου από όλους αυτούς μαζί. Μόνο λυπάμαι, γιατί ερωτεύτηκα τον λάθος άνθρωπο. Θα ήθελα να έχω δώσει όλα αυτά τα συ-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ναισθήματα σε κάποιον που να αξίζει την αγάπη μου, την αφοσίωσή μου, εμένα την ίδια. Θα ήθελα να μην έχω στερηθεί τον αδελφό μου, να μην με έχουν διώξει από το σπίτι που μεγάλωσα και οι θείοι μου να μην με έχουν εξευτελίσει ακόμα περισσότερο από όσο αισθανόμουν ήδη και χωρίς τη βοήθειά τους! Περισσότερο με πόνεσε η διαπίστωση πως ποτέ δεν είχα οικογένεια, παρά ο Βλάσης τελικά…»

Ολοκληρώνω όλα όσα είχα να πω στον Άρη και επιτέλους νιώθω ανάλαφρη και άδεια από αυτά που τόσα χρόνια κουβαλούσα. Επιτέλους λυτρώθηκα, δεν χρωστώ πια σε κανέναν καμία εξήγηση και καμία συγγνώμη.

«Τον αγάπησες;» ρωτά συνεσταλμένα.

«Τον ερωτεύτηκα παράφορα, αρρωστημένα. Δεν μπορείς να αγαπήσεις έναν άγνωστο άνθρωπο, ποτέ δεν τον έμαθα, δεν τον ήξερα ουσιαστικά. Δίπλα στον όρο αγάπη δεν θα έβαζα το όνομά του ποτέ, δίπλα στον έρωτα επίσης όχι. Δίπλα στην προδοσία ναι, δίπλα στην αρρώστια το ίδιο... Εγώ φταίω περισσότερο από αυτόν, γιατί αφέθηκα. Απλώς έψαχνα τον έρωτα, έψαχνα από κάπου να πιαστώ. Είμαι πλέον σίγουρη πως δεν τον αγάπησα. Πώς να αγαπήσεις έναν άνθρωπο που μοιράζεσαι μαζί του περιστασιακά μόνο τη σάρκα σου; Που δεν είναι εκεί στο γέλιο και στο δάκρυ σου, στη σιωπή σου;»

«Θάλεια, θα τον σκοτώσω, μα την Παναγία», το βλέμμα του είναι θολωμένο.

«Κάνε μου τη χάρη και άσε τον ζωντανό, μεγαλύτερη τιμωρία για αυτόν δεν υπάρχει, πίστεψέ με», απαντώ με σιγουριά και αδιαφορία ταυτόχρονα. «Εγώ δεν γύρισα εδώ για αυτόν, γύρισα για τους μοναδικούς ανθρώπους που αποδείχτηκε πως με αγαπούσαν με ανιδιοτέλεια και αυτοί δεν είναι άλλοι από τους γονείς της Μάρθας και φυσικά την ίδια και τον Αργύρη. Γύρισα, γιατί αν χρωστούσα σε κάποιον μια εξήγη-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ση, ήταν σε εσένα που πίστεψες πως σε πρόδωσα».

«Έχεις δίκιο, Θάλεια. Η ζωή θα σε ανταμείψει με όση ευτυχία στερήθηκες, το θεωρώ βέβαιο πως θα συμβεί. Εγώ σου οφείλω μια μεγάλη συγγνώμη που ξέρω ότι και να τη δεχτείς, ποτέ τα πράγματα μεταξύ μας δεν θα γίνουν όπως ήταν. Ειπώθηκαν πολλά και σκληρά πράγματα στον λάθος άνθρωπο», παραδέχεται και ξέρω πως όσα του αποκαλύφθηκαν τον πονούν και τον πληγώνουν. Δεν είχα όμως άλλη επιλογή.

«Ποτέ δεν θα γίνουν όπως ήταν, Άρη, όμως δεν θα πάψω να σ' αγαπώ και να σε νοιάζομαι. Ακόμα και όταν το πείσμα, ο θυμός και η οργή μου ήταν γιγαντωμένα, δεν έπαψες να είσαι εκείνος ο αδελφός που θα ήθελα πάντα να έχω, εκείνος που είχα για χρόνια ολόκληρα, και ας ήσουν το μοναδικό αγαπημένο παιδί εντός της ιδιότυπης οικογένειας που υπήρξαμε. Ας ήσουν ο αδελφός που με πίκρανε, ευχόμουν να είσαι καλά. Εσύ έχεις βρει κάτι αξιόλογο;» προσπαθώ να βγω επιτέλους από το επίκεντρο της προσοχής.

«Ναι, αλλά η μάνα μου με βασανίζει», ομολογεί νευρικά.

«Οι κακές παρέες βλάπτουν, Άρη μου. Κάνε αυτό που λέει η καρδιά σου, αυτό μόνο μπορώ να σε συμβουλεύσω».

Σηκώνομαι να φύγω, δεν έχω κάτι άλλο να πω, άλλον λόγο να παραμείνω.

«Να υποθέσω πως δεν πρόκειται να περάσεις να τους δεις;» με ρωτά, ενώ ξέρει την απάντηση.

«Σωστά υποθέτεις. Αν δεν τους πεις ότι βρεθήκαμε, θα το εκτιμούσα, αλλά και πάλι, κάνε ό,τι νομίζεις εσύ σωστό. Δεν επιθυμώ να τους δω όμως. Καλά Χριστούγεννα, αν δεν σε δω ξανά», του δίνω ένα φιλί, αγκαλιαζόμαστε και τον αφήνω.

Φτάνω στο σπιτάκι κατά τις έντεκα το πρωί, λείπω ένα τρίωρο γεμάτο και το παντελόνι μου είναι μούσκεμα από τη βροχή. Τους βρίσκω όλους μαζί απ' έξω, συντροφιά με ένα

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

τεράστιο δέντρο που μόλις έχει ξεφορτώσει ο κυρ-Νίκος. Η Μάρθα με τον Αργύρη φοράνε τα μακριά αδιάβροχά τους και το κοιτάζουν συλλογισμένοι. Ο Αργύρης, για να είμαι ειλικρινής, έχει πέσει σε βαθιά περισυλλογή για το τι θα το κάνουν και έχει το βλέμμα του ηλίθιου που μου φτιάχνει κατά πολύ τη διάθεση μετά από όσα προηγήθηκαν.

«Καλημέρα!» ανασαίνω βαθιά και χαρίζω ένα εγκάρδιο χαμόγελο σε όλους.

«Καλημέρα, Θαλλάκι μου», χαμογελαστή η θεία Ευτυχία, έρχεται να με σφίξει ακόμα μια φορά στην αγκαλιά της. «Ξύπνησες νωρίς και εξαφανίστηκες, χαμπάρι δεν σε πήρα», σχολιάζει και με παρατηρεί.

«Ναι, είπα να βγω μια βόλτα στο λιμάνι», απαντώ συγκρατημένα και της δίνω ένα φιλί.

Πλησιάζω τα παιδιά και παρατηρώ το δέντρο με δέος.

«Μπαμπά, δεν έχουμε και πολλές επιλογές για το τι θα το κάνουμε. Μέσα στο σπιτάκι δεν χωράει, θα γίνει δεντροσπιτάκι», μουρμουρίζει η Μάρθα και ξεκαρδιζόμαστε στα γέλια. «Μαμά, στολίδια έχουμε;»

«Πού να τα βρω τα στολίδια, παιδί μου; Όσα είχα τα έβαλα στο δέντρο το δικό μας. Άντε να αλλάξετε και πάτε με τη Θάλεια στον Πύργο να πάρετε. Εγώ πάω να δω τι θα μαγειρέψω, τόσα στόματα έχω να ταΐσω», αποκρίνεται δήθεν αγχωμένη, ενώ ξέρουμε άπαντες παρόντες πως και στρατό να έπρεπε να ταΐσει, θα τα κατάφερνε.

«Θάλεια, τι λες, πάμε;» με ρωτά η Μάρθα και της γνέφω αδιάφορα ό,τι θέλει.

Μπαίνω και αλλάζω τζιν, βάζοντας αυτό που φορούσα να στεγνώσει κοντά στο τζάκι που δεν πρόκειται να σβήσει όσες μέρες θα είμαστε εδώ.

«Έτοιμη», δίνω το παρών, μπαίνουμε στο αυτοκίνητο και ξεκινάμε για τη σύντομη διαδρομή.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Να υποθέσω πως με τον Άρη πήγαν όλα καλά;» βρίσκει την ευκαιρία να μιλήσουμε οι δυο μας.

«Σχετικά καλά... Δεν υπάρχει καλά στην υπόθεση αυτή, το ξέρεις. Δεν μπορώ να διαγράψω όσα έχουν συμβεί, τα έχω αποδεχτεί. Αυτό που ήθελα, όμως, ήταν να έχει και ο Άρης μια ξεκάθαρη εικόνα, όχι άλλα ψέματα», αναστενάζω.

«Εσύ δεν είπες ποτέ ψέματα, Θάλεια, απλά δεν είπες όλη την αλήθεια. Χαίρομαι που το ξεκαθάρισες αυτό στον Άρη, χαίρομαι για εσένα... Για τους Άρηδες, Βλάσηδες και τους λοιπούς δεν δίνω δεκάρα. Μου είναι αδιάφοροι».

Την πλήγωσε και την ίδια η δική μου περιπέτεια. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχει κατηγορήσει τον εαυτό της για το κρυφτό που άφησε να εξελιχθεί. Το έλεγε συνεχώς πως αυτό που ζω είναι αρρωστημένο, από την άλλη όμως ήξερε πως ό,τι και να έλεγε, εγώ θα έκανα αυτό που τελικά έκανα και έφαγα τα μούτρα μου.

Δυναμώνουμε τη μουσική και αρνούμαστε να ασχοληθούμε περαιτέρω με το παρελθόν, τραγουδάμε και γελάμε ανέμελες. Λίγη ώρα αργότερα περπατάμε ξένοιαστες στο κέντρο του Πύργου, ανακατευόμαστε με τον κόσμο που κάνει τα ψώνια του, μια μικρογραφία της Αθήνας, σκέφτομαι. Ακούω το κινητό μου να χτυπά. Είναι ο Φίλιππος.

«Καλημέρα! Μην μου πεις μόνο ότι με πήρες για δουλειά!» τον καλημερίζω χαρούμενη μεν, με μια δόση ξεκάθαρης προειδοποίησης δε.

«Καλημέρα, Θάλεια. Είπα μήπως μπορούσες να μου στείλεις κάποια αρχεία, αλλά μάλλον δεν σε βρίσκω πρόθυμη…», ακούει τις χριστουγεννιάτικες μελωδίες και τις ομιλίες του κόσμου. «Πες μου πως έκανες την τιμή στο εμπορικό κέντρο του Αμαρουσίου να το επισκεφτείς;» με πειράζει, καθώς ξέρει πως όλο αυτό το εορταστικό κλίμα δεν μου αρέσει ιδιαίτερα.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Και να ήθελα να σου τα στείλω, αδυνατώ, είμαι στον Πύργο», τον ενημερώνω χαμογελαστά.

«Στον Πύργο του Άιφελ;» συνεχίζει το πείραγμα.

«Στον Πύργο της Ηλείας... Γιατί σου απαντώ; Αφού με δουλεύεις κανονικά», διαμαρτύρομαι.

«Εντάξει, σπίρτο, μην ανάβεις. Αν δεν με απατά η μνήμη μου, είπες ότι δεν θα πήγαινες πουθενά, διαφορετικά ούτε που θα σε έπαιρνα τηλέφωνο», με ενημερώνει δήθεν θιγμένος. «Ελπίζω να γυρίσεις σώα και αβλαβής από εκεί πέρα. Από όσο θυμάμαι, την τελευταία φορά που μιλήσαμε, είπες ότι δεν ήθελες να ξαναπάς», συμπληρώνει με το φιλικό του ενδιαφέρον πλέον.

Γνωρίζει πολλά για τη ζωή μου και εγώ για τη δική του. Τόσα ποτά έχουμε πιει, κάτι έπρεπε να λέμε παράλληλα.

«Α! Μην ανησυχείς, η μνήμη σου είναι πιστή. Οι φίλοι μου μουλάρωσαν, βλέπεις, και δεν έφευγαν χωρίς εμένα φέτος», λέω και κοιτάζω την κολλητή μου με αγάπη, η οποία μου αντιγυρίζει μια γκριμάτσα κοροϊδευτική.

«Και η μνήμη, όμως, είναι γένους θηλυκού, για αυτό δεν της έχω τρελή εμπιστοσύνη», συνεχίζει το πείραγμα.

«Μην διαμαρτύρεσαι, Φίλιππε, δεν θυμάμαι να χώρισες καμία μέχρι σήμερα για λόγους απιστίας. Άσε τον γυναικείο πληθυσμό ήσυχο», του επιστρέφω την πάσα και ακούω το γέλιο του από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Μιλάς εξ ονόματος του γυναικείου πληθυσμού, σπίρτο;» Δεν υποχωρεί, ποτέ δεν υποχωρεί άλλωστε.

«Πώς θα μπορούσα να τολμήσω κάτι τέτοιο, κύριε Αλεξιάδη; Πέρα από την πλάκα τώρα, πώς τα περνάς;» αλλάζω θέμα συζήτησης.

«Πέρα από την πλάκα, λοιπόν, αν σου πω χάλια, θα με πιστέψεις; Και δεν εννοώ με την οικογένειά μου, αυτοί εί-

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

ναι καλά, αν και έχουν κάνει τα σχέδιά τους», ακούγεται αρκετά ενοχλημένος.

«Εντάξει, μην στραβώνεις, γίνε λίγο τρυφερός μέρες που είναι, προσπάθησε λίγο παραπάνω τέλος πάντων, μπες στο πνεύμα των Χριστουγέννων», προσπαθώ να τον ενθαρρύνω πειράζοντάς τον.

«Πάντα είμαι τρυφερός με τις γυναίκες, κυρία Αποστόλου, εξαρτάται βέβαια από το τι θέλουν και εκείνες. Ανάλογα με τη ζήτηση ακολουθεί η προσφορά, ξέρεις πώς πάνε αυτά τα πράγματα τώρα. Μόλις βρεις το πνεύμα των Χριστουγέννων, που έχεις χάσει κάτι χρόνια τώρα, στείλε το και από 'δώ. Και πριν πάρεις πάλι φωτιά, σπίρτο, σε αφήνω, πάω για καφέ!»

Δεν έχω προλάβει να απαντήσω και κλείνουμε ξαφνικά. Ξέρει πως κουβέντα στην κουβέντα θα μιλάμε καμιά ώρα.

Η Μάρθα με παρατηρεί που έχω βρει το κέφι μου, με πιάνει αγκαζέ και μπαίνουμε σε ένα μαγαζί με χριστουγεννιάτικα στολίδια.

«Σε έχω ρωτήσει ξανά στο παρελθόν, ικανοποιητική απάντηση δεν πήρα, θα σε ρωτήσω και σήμερα λοιπόν. Ο Φίλιππος σου αρέσει;»

Με βγάζει από τα ρούχα μου για άλλη μια φορά η ερώτησή της.

«Μάρθα μου, τα έχουμε πει αυτά! Αντικειμενικά είναι πολύ ωραίος άντρας, υποκειμενικά πολύ καλός φίλος και προϊστάμενός μου. Η απάντηση, λοιπόν, για άλλη μια φορά, είναι πως δεν σκέφτομαι καν το ενδεχόμενο να μου αρέσει», της απαντώ και συνεχίζω ανέμελα το ψάξιμο· η επικοινωνία με τον Φίλιππο μου έχει φτιάξει τη διάθεση.

«Υπάρχει μήπως το ενδεχόμενο να του αρέσεις εσύ;» ξαναρωτά, παρ' όλο που με τον Φίλιππο και τα παιδιά έχουμε βγει αρκετές φορές για φαγητό και ποτό.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

«Δεν υπάρχει αυτό το ενδεχόμενο, τι σε έχει πιάσει; Ο Φίλιππος έχει σχέση, ή μάλλον είχε, για αυτήν μιλούσαμε τώρα. Τρία χρόνια που τον ξέρω, έχουμε μιλήσει για όσες γκόμενες έχουν προκύψει, έχω κρατήσει τα πικάντικα μηνύματά τους και έχω στείλει λουλούδια σχεδόν σε όλες».

Σκέφτομαι πως σαν προσωπική του βοηθός, έχω κάνει αρκετά από αυτά τα προσωπικά καθήκοντα ή και χάρες ακόμα.

«Έχεις δίκιο, απλώς μόλις μίλησες μαζί του, φωτίστηκε το πρόσωπό σου και είπα μήπως έχει αλλάξει κάτι», σχολιάζει και παράλληλα κοιτάζουμε μπάλες και διάφορα άλλα.

Πώς να μην φωτιστεί το πρόσωπό μου; Λέει όλα αυτά και μόνο γέλιο μπορεί να μου προκαλέσει. Κάτι στο οποίο δεν ήλπιζα, όταν ξεκίνησε η συνεργασία μας.

«Λοιπόν, τι λες να πάρουμε μόνο λευκά και μπλε φώτα; Άσε τις μπάλες και τα υπόλοιπα μπιχλιμπίδια, το δέντρο είναι υπέροχο από μόνο του, δεν τα χρειάζεται όλα αυτά», προτείνω και συμφωνεί αμέσως μαζί μου.

Αγοράζουμε αρκετές σειρές με φώτα και βγαίνουμε από το κατάστημα με κατεύθυνση το σημείο που αφήσαμε το αυτοκίνητο.

«Μην γυρίσεις το κεφάλι σου, είναι μερικά μέτρα πιο πίσω μας», μου λέει ψιθυριστά, θαρρείς και θα ακουστεί, ενώ με σφίγγει από το χέρι καθώς προχωράμε.

Ένα σφίξιμο με πιάνει στην καρδιά, ασυναίσθητα έχω αναστατωθεί, όμως δευτερόλεπτα μετά βρίσκω τον έλεγχό μου. Επιταχύνουμε το βηματισμό μας και χανόμαστε ανάμεσα στον κόσμο.

© Θεώνη Μπριλή / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2016

Όσα δεν τόλμησα να ονειρευτώ

Η Θάλεια από πολύ μικρή έμαθε ότι ο δρόμος της ζωής δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα, ότι ο έρωτας είναι ένας έρωτας προδότης και ότι εκεί έξω δεν υπάρχουν ιππότες των παραμυθιών. Μέχρι τη στιγμή που γνώρισε τον Φίλιππο. Έναν άντρα που νιώθεις τη δύναμη της γοητείας του. Έναν άντρα που ξέρει τι θέλει στη ζωή του και της δηλώνει απερίφραστα πως θα τη διεκδικήσει σαν γυναίκα και πως θα γίνει ο πρίγκιπας του παραμυθιού της.

Το πρόσωπο της ζωής, όμως, είναι πιο σκληρό από το παραμύθι τους. Το παρελθόν της Θάλειας επιστρέφει και τους καταδιώκει. Αποκαλύψεις, πλεκτάνες, αναπάντεχες καταστάσεις και πρόσωπα στέκονται εμπόδιο στο δρόμο τους. Ο Φίλιππος δεν παραιτείται, η Θάλεια είναι η γυναίκα της ζωής του και θα κάνει τα πάντα γι' αυτήν…

Γιατί μπορεί να μην υπάρχουν πραγματικοί ιππότες,
αλλά οι άντρες που σου δίνουν απλόχερα
όσα δεν τόλμησες να ονειρευτείς,
είναι αυτοί που θα κάνουν τη ζωή σου να μοιάζει παραμύθι…

ΕΛ0017
ISBN 978-618-81634-7-8
9 786188 163478